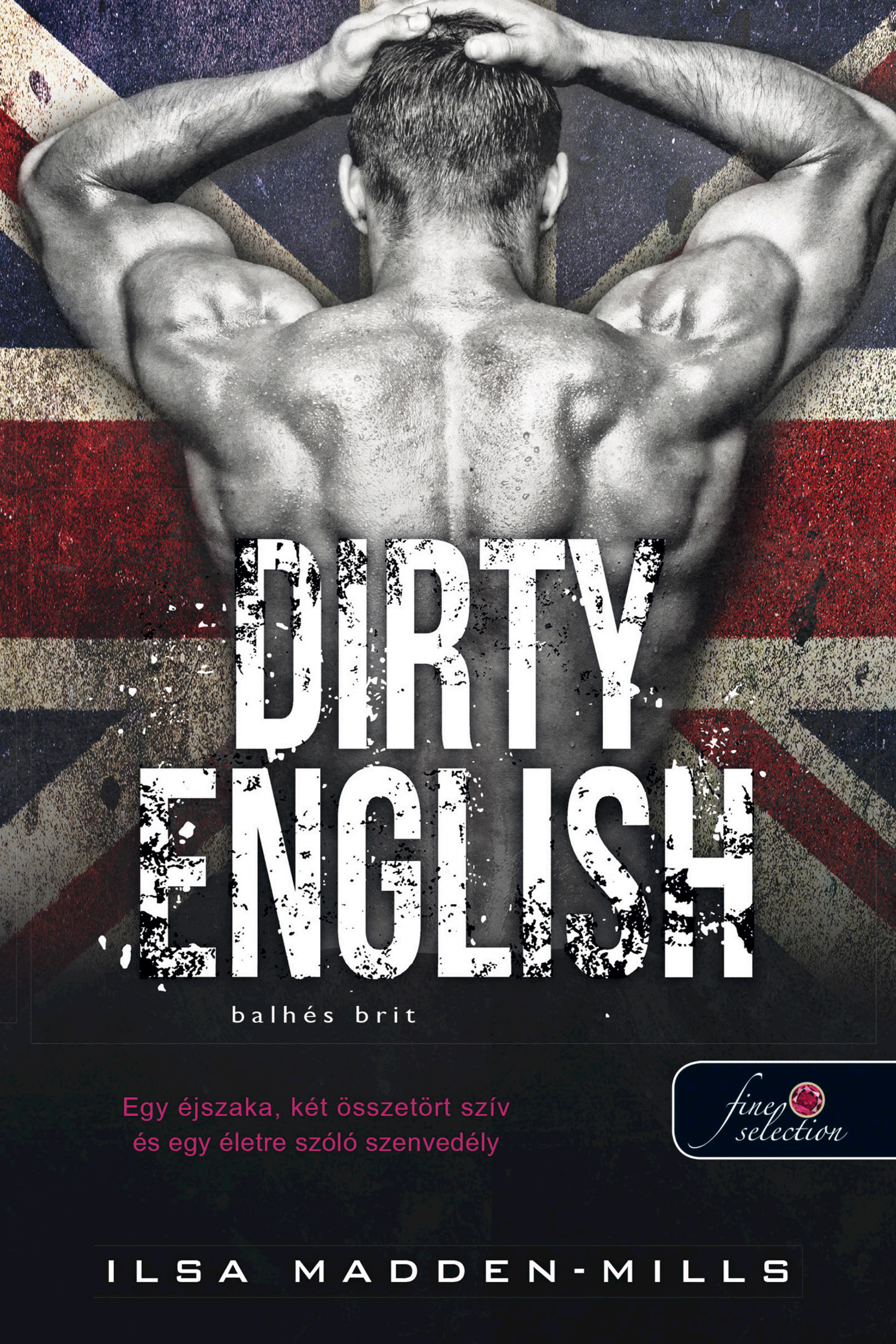

DIRTY ENGLISH

balhész brit

Egy éjszaka, két összetört szív
és egy életre szóló szenvedély

fine
selection

ILSA MADDEN-MILLS

ILSA MADDEN-MILLS

DIRTY ENGLISH

balhész brit

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

„Megigézte testem-lelkem.”

– Mr. Darcy szavai Elizabethnek
a *Büszkeség és balítélet* 2005-ös filmfeldolgozásában

ELŐJÁTÉK

Elizabeth

A HALÁNTÉKOMBA ÉLES NYILALLÁS HASÍTOTT.

Az ajkaim feldagadva.

A combom között fájdalmas lüktetés.

Miért éreztem úgy, hogy mindjárt meghalok? Felvillanó képek kavargtak a fejemben, de összefüggéstelenül, értelmetlenül – csak a semmi nagy, fekete lyuka tátongott belül. Kösz, vodka!

A fájdalom mintha az egész arcomon szétterült volna, felnyögtem.

Kaptam egy ütést?

Hányinger kerülgetett, közben próbáltam eligazodni a sötétben. Apránként összeraktam, hogy keresztben fekszem, kiterülve egy idegen ágyon.

Egy kis hotelszoba képe rajzolódott ki körülöttem.

Vigyázva, hogy lassan mozdítsam a fejem, körbenéztem: ütött-kopott éjjeliszekrény és egy szebb időket megélt, rozoga asztal. A gyöngygel kivarrt retikül, amit Shelley-től, a legjobb barátnőmtől kértem

kölcsön a szalagavatóra, a szoba sarkában feküdt. Hát jó. *De ő vajon hol van?*

Az utolsó emlékem az volt, hogy a tornateremben táncolok – talán egy asztal tetején?

Szememmel lassan végigpásztáztam a szobát.

Kopott, tengerészkék függöny, az ágy áporodott cigaretta- és izzadágszagtól bűzlött.

Egy üveg Grey Goose.

Összerándult a gyomrom a torkomon végigsorgó, keserű íz emlékére, és hogy visszatartsam a meginduló epét, nyeltem egyet.

Ilyen lenne a másnaposság?

Nem tudtam, mert nem volt még benne tapasztalatom.

Az éjszaka töredékei élénk képekben peregtek le előttem.

Vacsora a szerelmemmel, Colbyval, és a barátaimmal, Shelley-vel és Blake-kel egy olasz étteremben az észak-karolinai Petal központjában. Sokat nevetgéltünk. Colby becsempészte az alkoholos flaskáját, hogy felturbózhassuk az italainkat. Vibráló fények alatt táncoltunk az Oakmont gimnázium tornatermében a szalagavatón. Aztán beszálltunk Colby Porschéjába, és elhajtottunk a tóhoz afterpartyzni.

De a tóra már nem emlékeztem.

Colbyra viszont igen, ahogy noszogat, hogy igyak még, és a számhoz nyomja az üveget, miközben megyünk a szalagavatóra, és később is, ahogy a tó felé hajtunk. *Ne legyél gyáva, Elizabeth! Igyál! Miénk a világ!*

Miénk a világ – ez annyira jellemző rá. Hogy ő legyőzhetetlen, és mert az apja Észak-Karolina egyik szenátora volt, komolyan is gondolta. Attól, hogy a belső köreihez tartoztam, főleg hogy én voltam az új barátnője, úgy éreztem magam, mintha valami flancos királyi fenség lennék.

A gyomrom még mindig megremegett, amikor eszembe jutott, hogy én lettem mellette a szalagavató királynője. Amikor a színpadon a fejünkre tették a csillogó koronát, odafordult hozzám, és azt mondta, szeret. Őrült, szédítő boldogság töltött el. *Engem szeret!* A lányt a város rosszabbik feléből! A lányt, akinek nincsen igazi családja. A lányt, aki egy senki.

Egész életemben arra vártam, hogy valaki így szeressen.

Még több kép villant fel a kocsiútról, és felnyögtem.

Eszembe jutott a második korty, aztán a harmadik, a negyedik.

Minden elhomályosult.

Istenem, nem emlékszem!

Colby adott egy kis, fehér tablettát.

Bevettem vajon?

Annyira zavaros volt minden.

Csillámló, rózsaszín flitterek pöttyözték a kezemet és körülöttem az ágyat is. A ruhám – amire annyit spóroltam, és úgy kapartam össze rá a pénzt, hogy egy helyi vendéglőben pincérkedtem – darabokra cincálva hevert körülöttem. A testem meztelen volt, a mellemet sem fedte semmi.

Szipogva próbáltam eltakarni magam, de a karom túl lomha volt. Elöntött a rémület, aztán hirtelen megértettem mindent. A ruhám szétszakítva, a keskeny spagettipántok letépve, a bugyim összetekeredve lógott a bokám körül, és a lepedőn vérfoltok vöröslöttek alattam.

Egy pillanatig még nem akarta elfogadni az eszem, ami napnál is világosabb volt, ám amikor a valóság végül beszüremkedett, iszonyat áradt szét a bensőmben.

Próbáltam mozgatni a karomat, de csak csapdosott a testem körül.

Vörös foltok, horzsolások, karmolásnyomok, fognyomok.

Ne, ne, ne! Ez szörnyű! Nem ennek kellett volna történnie ma éjjel!

A szoba egyik sarkából suttogás hallatszott – Colby volt az.

Szemem a fürdőben találta, ing nélkül állt, háttal nekem, és telefonált.

A beszélgetés részletekben jutott el hozzám.

– A csaj ki van ütve... egy vadmacska volt az ágyban... ez a kis li-liom is megvolt... betörtem a kis szüzet.

Szavai egy cunami erejével vágtak mellbe, lélegzetem a torkomban rekedt. Küszködtem, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat – hogy koncentrálni tudjak –, hazudva magamnak, hogy ez az egész jelenet csak a képzeletem szüleménye.

Colby felhorkant:

– Szerintem most legalább egy hétig nem fog tudni járni. – Szünet következett, majd röhögni kezdett valamin, amit a telefon másik végén mondtak.

A lelkem mélyén megrepedt valami törékeny dolog, és felhasadt.

Mély és primitív hang tört fel a torkomból, úgyhogy Colby hirtelen felém fordult.

Összerándultam, a testem minden izma megfeszült az undortól.

– Mennem kell – mondta, és letette a telefont. Odasétált hozzám, megállt az ágy szélénél, és rám meresztette jeges kék szemét. Ahogy a tekintete végigsiklott a testemen, egy pillanatra bosszúság villant át az arcán.

– Nézd, mit műveltél!

Mivel a lakókocsinegyedből jövök, épp elégszer verekedtem össze fiúkkal, akik fel akarták kelteni az érdeklődésemet, és lányokkal, akik zsarnokoskodni akartak fölöttem, úgyhogy tudtam, hova kell rúgni. Abban a pillanatban testem minden idegszálával neki akartam esni, kikaparni a szívét, és cafatokra cincálni a körmeimmal. Hogy tehet-e ezt velem?!

Forrongott bennem a düh, de meg sem bírtam mozdulni.

A hangom túl magas volt, és törekeny, mikor megszólaltam:

– Bántottál!

Megpróbáltam felülni, de visszazuhanтам.

Közönyösen szemlélte, miként vergődöm az ágyon, hagyta, hogy teljenek a percek, és bennem egyre nőtt a félelem.

Megnyaltam kiszáradt ajkaimat.

Felemelte hófehér ingét a padlóról, és kimért, határozott mozdulatokkal begombolta. Ez a gesztus mindent elárult. Felhúzta a nadrágját, és ellenőrizte hamuszőke haját a tükörben. Egyáltalán nem volt részeg.

– Mit adtál be nekem? – szakadt ki belőlem. – Miért?

– Ne szórakozz, szívecském, könnyörögtél érte. Mindketten akaruk, ami történt.

Ujjaival az ágyon dobolt, és gúnyosan méregetett.

– Bármit adtam is, kérdés nélkül elfogadtad.

– Nem, ez nem igaz! – *Vagy talán mégis?*

– Ó, igen, és te voltál a legjobb numera, amihez az utóbbi hónapokban szerencsém volt. Megérte a rád pazarolt idő. – Lehajolt, míg szemünk egy vonalba nem ért. – Ne próbálj senkinek hazudozni arról, ami itt történt! Amilyen részeg voltál, úgyse hinne neked senki. Sőt, még mindig az vagy. Lefogadom, hogy készültök fotók és videók a szalagavatón, amik bizonyítják. – Felnevetett, mintha hirtelen eszébe jutott volna egy emlék. – Te veszett csaj, teljesen kifordultál magadból a sportcsarnokban, asztalon táncoltál, ráüvöltöttél az emberekre! A rendezők dobtak ki minket, bébi. Ha nem tudnám az igazat, azt hinném, rossz hatással voltál rám. – Felvetette a fejét. – Legalább is ezt mondom majd mindenkinek. – Aztán lesöpört valami szösz a nadrágjáról.

A fejemet ráztam. *Nem.* Én igenis jó lány vagyok, aki a legtöbb pontot kapta az osztályban az érettségi felmérőjére. Én az a lány vagyok, aki a helyi állatmenhelyen önkénteskedik – túlórában is. Engem nem lehetett kidobni partikról, mert szinte sose hívtak meg.

Kisöpörte a hajamat az arcomból, majd végighúzta rajta az ujjait.

Összerezcentem, és olyan messzire rántottam tőle a fejemet, amilyen messzire csak tudtam.

– Ne érj hozzám!

– Ahh, pedig én azt reméltem, hogy készen állsz egy második menetre.

Felcacagott, és ujjai közben azzal a gyűrűvel játszottak, amit néhány héttel korábban magam készítettem neki: sterlingezüst karika, belül a monogramjainkkal, köztük egy szívvel. Hosszú órákat töltöttem azzal, hogy belevéssem a betűket, és a tökéletességig munkáljam a fémeket. Még az egyetemre félretett pénzemhez is hozzányúltam, hogy meg tudjam venni a kézi lángszórót és egyéb eszközöket ahhoz, hogy a gyűrű tökéletes legyen.

– Azt mondtad, szeretsz! – Utáltam a gyengeséget a hangomban.

Szája vigyorra húzódott.

– Minden lánynak azt mondom, hogy szeretem, Elizabeth. Csak nálad egy kicsit tovább tartott, míg megkaptam, amit akartam.

Fojtott hang tört föl a torkomból.

Felsóhajtott, és felhúzta a cipzárját.

– Ne izgasd fel magad, mindketten ezt akartuk.

Nem, nem, nem!

Lehúzta a gyűrűjét, és egy ideig az ujjai között forgatta.

– Gondolom, ezt most szeretnéd visszakapni. – Amikor odalökte az ékszert az éjjeliszekrény tetejére, az a fára esve megcsendült, pördült egyet, majd legurult a padlóra.

Még egyszer megnézte magát a tükörben, és megigazította a zakóját.

– Most mennem kell, de néhány nap múlva, a ballagáson újra látjuk egymást. Ciao, bébi!

Aztán kisétált az ajtón, csendesen behúzva maga után.

Hál' istennek!

Dideregve szívtam be a levegőt, a tudóm még több után kapkodott.

Fel kellett fognom, mi történt.

Elmúlt egy óra, aztán még egy.

Mintha egy horrorfilmet néztem volna, amit nem akarok, de nem bírok neki ellenállni, úgy villantak föl előttem az emlékek. Colby felvisz a hotelbe, az ágyra tesz. Letépi a ruhámat. A lábaimat markolássza. Most betalál. Erős lökés. *Fájdalom.*

Próbáltam nemet mondani, de nem jöttek ki szavak a torkomon.

Próbáltam mozogni, de nem tudtam.

A testem fagyott márvány volt, amivel azt tett, amit akart. Kifacsart. Összetört.

Összeszedtem magam, egy digitális órán figyeltem, hogy múltak a percek, miközben alkoholgőzös agyammal próbáltam rávenni a testemet, hogy megmozduljon. Milliméterenként haladva csúsztam egyre lejjebb, míg lábammal el nem értem a padlót, és az ujjaimmal bele nem tudtam kapaszkodni az olcsó, bolyhos szőnyegbe. Nagy nehezen felültem, és azonnal lezuhantam az ágyról. Négykézláb elvánszorogtam a szoba sarkáig, ahol a táskám volt, és előkerestem belőle a telefonomat.

Teljesen bepánikoltam.

Bármikor visszajöhet, és újra megteheti!

Remegett a kezem, ahogy a 911-et tárcsáztam, de amikor megszólalt a telefonközpontos orrhangja, lefagytam.

– A 911-et hívta. Vészhelyzetben van?

Szégyen, büntudat, megbánás töltött el – és az *igazságtól* való félelem.

Vajon én provokáltam ki?

Vajon az én hibámból történt?

Levegő után kapkodtam. A lágyékomban lüktető fájdalom a bűnömre emlékeztetett.

– Halló? Veszélyben van? Segítségre van szüksége? – követelődött a hang.

– Nem – mondtam rekedten, és letettem a telefont.

A tönkretett ruhámat bámultam. Végül is ki hinne egy olyan lánynak, akinek az apja börtönben ül – már ha egyáltalán ő volt az apám –, a szenátor gazdag fiával szemben? Én csak egy csóró fehér vagyok, egy kisvárosi lány, aki elég szerencsés volt ahhoz, hogy ösztöndíjat kapjon a helyi gimibe.

Megint elkapott a hányinger, ez alkalommal sokkal durvábban, míg végül ki nem jött belőlem minden.

Az alkoholszagtól még rosszabbul lettem.

Megalázó volt. Szembesített a kemény, rideg igazsággal: nekem is szerepem volt abban, ami történt.

A mellkasomra szorítottam a kezem, annyira fáj a szívem. Teljesen összetört.

Az izmaim sikoltottak.

A fejem előrecsuklott.

Végem volt. Halott voltam, jéghideg. Még a bőröm is szabadulni akart tőlem.

A nap felkúszott az égre, sugarai átmerészkedtek a koszos függönyön. Hajnalodik, egy új nap kezdődik, de nekem már sosem lesz olyan a napfelkelte, mint azelőtt.

Akkor látunk csak tisztán, mikor a szívünk cserben hagy minket, és ez velem sem történt másképp.

Valami sötét dolog tekergett a bensőmben, bekúszott a lelkem résein, és fojtogatta. Minden, amit eddig magamról hittem... arról, hogy ki vagyok... amit a *szerelemről* gondoltam... szertefoszlott, és valami mocskos dologgá aljasult.

A szerelem kés, mely darabokban vájja ki a szívünket, és a szeretett fiú elé veti koncnak.

Megalázottan és összetörten esküt tettem magamnak, hogy nem hibázom többé.

Összegörnyedve zokogtam.

1. FEJEZET

Elizabeth

Két évvel később

EGY IZZADSÁGCSEPP SZALADT LE A NYAKAMON, szőke hajamat a fülem mögé simítottam, és felnyögtem a forró napsütésben. Péntek délután volt az észak-karolinai Raleigh-ben, és én pont ezt a napot választottam arra, hogy még mielőtt hétfőn elkezddőne a harmadik év az egyetemen, beköltözzem az új lakásomba.

– Üdv a Whitman Egyetemen! – mormogtam magamban, ahogy kiemeltém a következő dobozt a lepukkant Toyota Camrym csomagtartójából.

Annak ellenére, hogy még csak húszéves vagyok, már egy csomó kacatot felhalmoztam.

Jórészt ékszerkészítéshez való eszközöket és könyveket. A bútoraimat nem számítom, mert azokat Bennett nagytól örököltam, miután múlt nyáron meghalt. Egy bézs és zöld kockás kanapé, egy konyhaasztal az asztallapján festett kacsákkal, egy régi ágy hozzá tartozó

éjjeliszekrénnel és komóddal, valamint egy színes, horgolt terítőcskékből álló gyűjtemény – ez volt az örökségem a nagytól. Nem éppen Ethan Allen-dizájn, de megvolt a maga varázsa.

– Úgy néz ki a lakásod, mintha egy nyolcvanéves néni élne itt a macskáival – kiáltott le Shelley az erkély korlátján kihajolva.

Ő volt a legjobb barátnőm gimi óta. Jómódú, gazdag lány, szöges ellentéte mindennek, amit a szegénynegyedben töltött gyerekkoromban megtapasztaltam, de mindig számíthattam rá. Colby idején is. Vörös haja begöndörödött a párás levegőben, ám ez semmit sem vett el a szépségéből. Befogta az orrát, és grimaszolt egyet.

– És kissé bűdös is!

– Hagyd abba a panaszkodást, és told ide a hátsód segíteni! Elolvadok ebben a melegben – mondtam.

Felröhögött, és elindult lefelé a fémlépcsőn.

– Te meg az érzékeny bőröd! Ha néha kidugnád az orrod a lakásból, talán kapnál valami színt. De nem... te csak tanulsz otthon, és robotolsz a könyvesboltban. Valószínűleg több színű kiemelőfilced van, mint ahányszor randiztál mostanában. Arról nem is beszélve, hogy amennyit jársz a könyvtárba, mindenki azt hiszi, ott dolgozol.

Elvigyorodtam.

– Ennyire nem rossz a helyzet! Az órákon találkozom emberekkel. Néha még beszélgetek is velük.

Közelebb hajolt.

– Ugyan, ne áltasd magad! Ha én nem vennélek rá, hogy kimozdulj otthonról néha – mint ma is –, begubóznál, és zacskós ráment ennél összes hátralévő egyetemi éveidben.

– Néha pizzát is eszem!

Rám nevetett, és megragadta az egyik, lábamnál lévő dobozt. Felvászorogtunk a lépcsőn, és megálltunk a másodikon, a 2B számú ajtó

előtt. Kétszobás lakás volt, erkéllyel és fürdőszobával, és a koliszobához képest, amiben tavaly laktam, olyan volt, mintha egy kastélyba költöz-nék. A ház sarkában helyezkedett el, a lemenő nappal szemben, és csak egy szomszédom volt, bal oldalon, a 2A-ban.

És ebben a pillanatban a szomszédban dübörögni kezdett a hangos rap.

Füleltem. Mi ez, Eminem?

– Ez hangos és visszataszító – állapította meg Shelley –, lehet, hogy mégsem lesz itt olyan nyugalmas, mint gondoltad.

Próbáltam pozitívan hozzáállni:

– Most miért? Délután kettő van, nem hajnal kettő.

– Ők is épp most költöznek be – jegyezte meg Shelley, fejével a szomszéd ajtó előtt fölhalmozott dobozok felé bökve. Láttam, hogy az ajtó résnyire nyitva van. Shelley egy rakás könyvre mutatott az egyik dobozban.

– Úgy látom, egy stréberrel van dolgunk. Fene, én meg még azt reméltem, megütöd a főnyereményt egy dögös szomszédoddal!

Körbenéztem, hogy biztos nincs-e a közelben az új szomszédom, és gyorsan átfutottam a könyvcímeket: *A nagy Gatsby*, *Üvöltő szelek*.

– Hm, valaki szereti a klasszikusokat. Angol szak?

Shelley a szemét forgatta.

– Uncsi. Neked egy szexi szomszédra van szükséged, aki imádja a vad majomszexet.

Megráztam a fejem.

– Tudod, amikor azt mondod, „majomszex”, én semmi másra nem tudok gondolni, csak szőrös állatokra az ágyban. Undi.

Shelley fújta egyet.

– Mindegy. Ha találkozol is egy szexi sráccal, mintha az lenne a homlokodra tetoválva: „Menj a picsába!”

Colby szexi srác volt, és látjuk, mi lett belőle.

Vállat vontam, és elhessegettem magamtól a régi emlékeket.

– És akkor mi van? Nem akarok senkibe se belezúgni, soha többé.

A szerelem fáj, emlékszel?

– Aha.

A száját harapdálta, és az egyébként mosolygós vonásai megkeményedtek. Emlékezett a hotelra és az azt követő kétségbeesésre – ő jött el értem azon a reggelen, és vitt haza. Mivel Shelley az a fajta lány, aki havonta legalább egyszer szerelembe esik, azt gondolta, ha egyszer végre találkozna a megfelelő sráccal, minden jóra fordulna, és boldogan élnék, míg meg nem halok. Micsoda baromság!

– Ne aggódj miattam, Shelley! Jól vagyok, oké? Nincs szükségem egy pasira ahhoz, hogy boldog legyek. Nekem csak te kellesz, és Blake – meg az alkalmi szex.

Blake volt a másik legjobb barátom még az Oakmont gimiből, aki ugyancsak a Whitmanen tanult. Shelley elvigyorodott.

– Már megint a szexszabályzatod?

Bólintottam.

A következőről volt szó: voltam férfiakkal Colby óta is, nem kevésszer. Az az éjszaka nem tette tönkre a szexuális életemet, csak a férfiakba vetett bizalmamat rombolta szét. Tehát egy évvel Colby után unottan ajánlatot tettem egy srácnak a természetismeret-óráról, és felhívtam a szobámba. Connornak hívták, és korábban többször is észrevettem, hogy méreget a közös laboron. Aznap úgy nézett rám, mintha hirtelen két fejjel magasabbra nőttem volna – elég rossz hírem volt, ami a velem flörtölő srácokat illeti –, de ennek ellenére lelkes volt. Úgyhogy felmentünk a szobámba, és bár a szex rettenetesre sikerült, mint egy titkos és kínos együttlét, mégis bizonyította, hogy Colby nem győzött le.

Nem ő volt az utolsó ember, aki hozzám ért. A testem az enyém volt. Ahogy a szívem is, és én pontosan ezt akartam.

Ezek után a szex egyszerű ügy lett – mindaddig, amíg az én kezemben volt az irányítás. Az elmúlt évben kidolgoztam rá a magam szigorú szabályait. Végy egy átlagos csávót, aki se nem népszerű, se nem gazdag, és nem is túl jóképű – győződj meg arról, hogy 1. nincs senkije, 2. nem iszik, nem drogozik, 3. nem a helyi bolondokházából szabadult. Feküdj le vele! Aztán soha többé ne állj vele szóba! Ennyi.

Az egésznek az volt a lényege, hogy én irányítsak – az én választásom, az én szabályaim. Én kezdeményezek, és én vagyok felül. És ami a legfontosabb: a saját ágyamban, a saját cuccaim között. Azt hiszem, az általános sztenderd szerint elég unalmas voltam az ágyban, legalábbis ha azokból az őrült sztorikból indulok ki, amiket Shelley mesélt nekem a kalandjairól. De nem érdekelt – aki meg akar kapni, kövesse a szabályaimat.

– Talán zárdába vonulok.

– Nem áll jól neked a fekete – vigyorgott Shelley.

– Igaz.

– És még csak katolikus sem vagy, töki.

– Ez is igaz! – mondtam széles vigyorral. Nem bántam, hogy cukkolt, jobb volt, mint ha sajnált volna.

Otthagytam, és visszamentem a lakásba kipakolni. Előszedtem egy képet, ami nagyról és rólam készült nála a teraszon aznap, amikor elkezdtem tanulni a Whitmanen. Sokszor fájdalmas volt látni ezt a fotót, a vékony lányt a lógó farmerjában, bekötött csuklókkkal. Mégis ez volt az utolsó kép nagyról és rólam, és ez sokat jelentett nekem. Úgyhogy nem számít, mennyire nehéz elviselni, hogy a Colbyval történt ostoba hibámra emlékeztet. Kiraktam a dohányzóasztalra.

Bepakoltuk az edényeket a konyhaszekrénybe, aztán Shelley segített elrendezni a ruháimat a hálószobai gardróbban. Később beme-részkedtünk a másik hálószobába, amely inkább egy parányi tároló-helyiségre emlékeztetett. Egyetemi szállás volt ez is, vagyis egy pici lakás, de ennek ellenére képes voltam bepréselni ebbe a még apróbb helyiségbe egy egyszemélyes ágyat és az ékszerkészítő szettetemet.

Amúgy már két éve nem készítettem semmilyen ékszert. Azok a fémek, amiket valaha annyira szerettem formázni és alakítani, a saját szerelmi ostobaságom szimbólumaivá váltak.

Shelley, töprengő arc kifejezéssel, az egyik rajztáblámon babrált. Egyszer csak nekem szegezte a tekintetét, majd a falnál felhalmozott dobozokra nézett.

Megpróbáltam felkészülni a kérdéseire.

– Mikor fogod komolyan venni az ékszerkészítést? És mihez kez-desz két év múlva, miután lediplomáztál? – Kinyitott egy könyvet, és szórakozottan végigpörgette a lapjait. – Egyébként is, szükségem lenne egy új nyakláncra, amin egy pillangó van, vagy egy szív. – Megenyhültek a vonásai, amikor rám nézett. – Emlékszel még a kis barátságmedálokra, amiket tizenöt éves korunkban csináltál?

– Shelley, nem akarok erről beszélni! Most semmit sem tudnék készíteni.

Felkapta a fejét.

– Azért fogod feladni az álmaidat, mert egyszer csináltál egy gyű-rűt Colbynak? Annak már két éve, és még mindig ő irányítja az éle-tedet. Micsoda baromság! Volt idő, amikor csak *ezt* akartad csinálni: megtervezni, alkotni. Tényleg azt hiszed, valaha is boldog leszel egy olyan munkahelyen, ahol nem tudsz szép dolgokat kreálni? – Rezig-náltan sóhajtott egyet. – Arra használod a szexet, hogy bebizonyítsd,

túl vagy rajta. Hát, nem igazán. Még mindig büntetted magad olyas-
valamiért, ami nem is a te hibád volt.

*De az én hibám volt. Ittam, bevettem a tablettát, amit adott – a saját
akaratomból.*

A jól ismert szégyenérzet mardosta a bensőmet. Egy pillanatra
becsuktam a szemem.

– Nem voltál ott abban a hotelszobában. Nem tudsz semmit.

Shelley az ajkába harapott, és bólintott.

– Igazad van, nem voltam ott, de láttalak utána. Én vittelek haza,
és én ápoltalak, míg anyukád meg nem érkezett Vegasból. És tu-
dom, mennyire össze voltál törve. Én... csak annyi, hogy szeretlek.

Kifújtam a levegőt, és elkezdtem föl-alá járni a szobában. Kicso-
magoltam a cuccokat, és a helyükre raktam őket. Túl komolyra for-
dult ez a beszélgetés.

– Egyébként is, a lepkék és szívecskék még a popótetkónál is ros-
szabbak. *Ha* készítenék neked valamit, az sokkal jelentősebb lenne.

– Mint például? – kérdezte vigyorogva.

– Például a telefonszámod valami klassz háttéren, úgyis folyton
megadod mindenféle pasinak.

Úgy csinált, mintha kiakadt volna, de aztán csak nevetgélt.

– Istenem, milyen igaz! Egy ribi vagyok.

Nevettünk.

– Gyerünk, szedjük össze a maradék cuccomat! – ajánlottam.

A lakásból kilépve megálltunk a függőfolyosón. Lenéztem a par-
kolóba, és felsóhajtottam: még mindig volt egy csomó doboz, amit
fel kellett cipelnünk, mielőtt akár csak gondolhattunk volna is némi
pihenésre.

Shelley oldalba bökött.

– Hé, van egy ötletem! Ismerkedjünk meg a szomszédoddal!

Megráztam a fejem.

– Nem, ma van a beköltözés napja, és biztos vagyok benne, hogy ők is pont olyan elfoglaltak, mint mi.

Elegendte a füle mellett a szavaimat, és lábujjhegyen odasettenkedett a szomszéd ajtóhoz.

Ahelyett, hogy bekopogott volna, belökte a résnyire nyitott ajtót, és bekukucskált az elsötétített lakásba.

– Senkit sem látok. Talán hátul vannak az erkélyen – mondta, és grimaszolt. – Ami azt jelenti, hogy rengeteg időnk van körülszaglászni kicsit.

Lehajolt, és beleturkált az ajtó előtt álló dobozokba. Előhúzott egy sapkát, rajta a brit zászlóval, egy férfi sportalsót és egy pár fekete férfi tornacipőt. Kicsit túlságosan is belemelegedett: előszedett még egy pár ujjatlan bokszesztyűt – *na, ez már érdekes* – és egy képeslapgyűjteményt Londonról.

– Ohó, a szomszédod egész biztosan pasi! Még hozzá nem is kicsit! – Feltartott egy doboz óvszert: XL-es, bordázott. Diadalittasan csillogó szemekkel felkiáltott: – Extra méret, bébi! Bingó!

Gyors pillantást vetettem az ajtóra, hogy meggyőződjem róla, senki sem lát minket.

– Rakd vissza azt a cuccot gyorsan, mielőtt még visszajönnék! Megörültél?

– Igen!

Felnyögtem kínomban, mennyire félvállról veszi, hogy rajtakaphatnak minket, de mégsem tudtam ellenállni, hogy közelebb ne merészkedjek. Többet akartam tudni a szomszédomról, aki szereti a klasszikusokat és a rapet.

Shelley merengve dobolt az állán, míg végigpásztázta a dobozok tartalmát.

– Még a dohos könyvekkel együtt sem tűnik rossz kombónak – kipróbálnám!

– Te Mansont is kipróbálnád.

Felkacagott.

Kikaptam a képeslapokat a kezéből, és visszadobtam oda, ahonnan elvette őket.

– Hagyd békén a dobozokat, különben nem megyek veled a ma esti Tau-ház bulijába, és nem veszem fel azt a hülye ruhát, amin fél éjszaka dolgoztál! – Shelley divattervezést tanult, és nagyon komolyan vette a varrásprojekteket. Én voltam az első számú modellje.

Shelley lemondó pillantást vetett a dobozra, és lebiggyesztette az ajkát.

– Hát jó, te nyertél, partikiller!

– Ugyan, szükséged van rám, hogy egyben tartsalak. Sosem élted volna túl az elsőéves angolórákat, ha nem üvöltök minden reggel a füledbe, hogy „ébresztő”.

Ezt ő is elismerte – kicsit talán túl könnyen –, aztán visszamenünk a lakásomba, és kiültünk az erkélyre.

– Mi az ott, a kezeden? – kérdeztem tőle később, mikor észrevettem egy barna könyvet a hóna alatt.

Arcán tettetett meglepetéssel lepillantott.

– Ó, ez a régi holmi? Annyira elterelte a figyelmemet az új lakásod, hogy biztosan elfelejtettem visszatenni a dobozba.

Aha, ja. Összeszűkültem szemmel néztem rá.

– Valóban?

Az arcán valami bolondos kifejezés jelent meg, teljesen figyelmen kívül hagyta a szarkasztikus megjegyzésemet.

– Oké, megfogtál! Ez Jane Austen *Büszkeség és balítélete*, a szomszédodtól csentem el. A kedvenc könyved, mert benne van a neved!

– Színpadiasan sóhajtott egyet, és a melléhez szorította a könyvet. – Hát nem látod? Ez a sors keze! Téged és az uncsi szomszéd csávót az isten is egymásnak teremtett!

Ingattam a fejem, Shelley néha egy kicsit sok volt.

– Elég volt, nincs több bugyuta, romantikus film. Nem is értem, hogy lehetünk barátok. Ezúttal hatályon kívül helyezem a barátságunkat. – Azzal kikaptam a könyvet a kezéből: arany betűs, keménytáblás, régi kiadás volt, talán értékes is.

Milyen srác lehet az, aki egy ilyen könyvhöz ragaszkodik?

Az a fajta, aki hisz a szerelemben, súgta a szívem.

Felcsaptam a könyvet, és kikerestem belőle azt a részt, ahol Mr. Darcy elmondja, hogyan szeretett bele Elizabeth Bennetbe: *„Nem tudnám megnevezni az órát, a helyet, a pillantást, a szót, ami az egészet okozta. Olyan régen történt, és mire észrevettem, már benne voltam nyakig.”*¹

Nyálas giccs. Visszacsuktam.

– Sok kedvenc könyvem van. Ezt a dolgot hívják olvasásnak, tudod? Ki kéne próbálnod.

– Nincs rá szükség, nekem ott a külsőm – mondta Shelley önelégülten, és átvetett egy hajtincset a vállán. – Hová mész? – kiáltott utánam, ahogy átmasíroztam a nappalin a bejárat felé.

Válaszképpen feltartottam a könyvet.

– Helló! Hogy visszavigyem, amit elloptál!

Erre védekezőn felemelte a karját.

– Véletlenül a kezemben maradt, esküszöm! Az nem ugyanaz!

– Na persze!

¹ Jane Austen: *Büszkeség és balítélet*, ford. Szenczi Miklós.

Odamentem a szomszéd ajtóhoz, de zárva volt, a dobozoknak pedig hűlt helye. Az ajtóra tapasztottam a fületem, de bent síri csend honolt.

A parkolóban hirtelen megszólaló zenétől ijedtemben ugrottam egyet.

A függőfolyosóról el lehetett látni odáig, úgyhogy kihajoltam a korlátján, míg fel nem tűnt egy lehajtott tetejű, masszív, fekete Jeep. A Beastie Boys-szám, a *Fight for Your Right* ment. Annyira hangos volt, hogy hunyorognom kellett.

A kormány mögött nagydarab srác ült. Union Jack-es, fekete sapkáját annyira a szemébe húzta, hogy nem láttam tőle az arcát, csak az alóla kikandikáló barna, göndör fürtjeit. Aviator napszemüveget viselt. Viszont még innen is láttam a széles vállát, a feszes, izmos alkarját, amikor a sebességváltóhoz nyúlt. Még a karján lévő tetoválásokat is elkaptam egy pillanatra, de nem tudtam tisztán kivenni őket.

A titokzatos szomszéd? Tényleg azt a sapkát viselte, amit a dobozban találtunk.

Azon kaptam magam, hogy a nyakamat nyújtogatva már egészen kihajoltam a korlát mögül, hogy még többet láthassak belőle.

Egy tagbaszakadt pasi, aki a *Büszkeség és balítéletet* olvassa, teljesen izgatottá tett.

Mikor a dobozokban kutakodtunk, magamban inkább egy Harry Potter-típusú okostojásnak képzeltem a szomszédomat, fekete keretes szemüvegben, szégyenlős mosollyal az arcán. *Hiba, hiba, hiba volt!*

Mielőtt kihajtott volna az útra, visszafordult a lakóház felé, és úgy tűnt, a napszemüveg mögül egyenesen rám fókuszál. A kocsii üresen járt, míg nézett, és bár jó néhány yard választott el minket, így is éreztem a tekintete súlyát.

Beszívtam a levegőt, a karom tiszta libabőr lett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Vajon látta, hogy Shelley a cuccai közt turkált? Fenébe!

A könyv! Csak ekkor jutott eszembe, hogy még mindig ott van a kezemben.

Basszus!

Hirtelen nevetségesnek éreztem magam. Elkaptam a fiúról a tekintetemet, és lassan hátrahúzódtam, míg csak ki nem került a látószögemből. Az ajtajához támasztottam a könyvet, és visszaízkoltam a lakásba.

– Ki volt az? – kérdezte Shelley, ahogy bemenekültem az ajtón.

– Egy biztos: nem Harry Potter – válaszoltam a fejemet rázva.